

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **A.L.**, státní příslušnost Ruská federace, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2014, č. j. MV-78670-6/SO-2014,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 11. 4. 2014, č. j. OAM-14953-20/TP-2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 68 tohoto zákona.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě pod bodem III. písm. a. namítal, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího orgánu, kdy její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že správní orgány opomenuly zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu. Dle žalobce taktéž nelze přehlížet, že správní rozhodnutí obou stupňů byla vydána v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a správními orgány byla zásadním způsobem porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Pod bodem III. písm. b. žalobce předně vyslovil svůj nesouhlas s tím, jakým způsobem byly vypořádány námitky, které žalobce uplatnil proti správnímu rozhodnutí prvního stupně. Ačkoli žalobce výslovně namítal nedostatečnou specifikaci výroku prvostupňového správního rozhodnutí co do aplikace ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, kdy výrok postrádal specifikaci konkrétního pochybení, pro které žalobci nebylo povolení vydáno, ačkoli se ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců rozděluje do několika dalších bodů, žalovaná se danou námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabývala a na ni nijak nereagovala. Žalobce v této souvislosti upozornil, že bylo opakovaně potvrzeno i judikaturou Nejvyššího správního soudu, že přesvědčivé vyvrácení námitek je nezbytnou součástí odůvodnění rozhodnutí o odvolání; v opačném případě je nutno takové rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné.

Pod bodem III. písm. c. pak žalobce namítal, že nebylo řádně naloženo s jeho návrhy na doplnění dokazování, které správní orgán odmítl. Žalobce v této souvislosti poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), dle kterého může prokazovat svá tvrzení i jinak než za pomoci přechodových razítek v pase. Žalobce tvrdil, že jeho přechodová razítka otištěná v pase neodpovídají skutečnosti, což mj. dokazoval čestným prohlášením svých známých. Nebyl přitom důvod, proč by správní orgán neměl tyto důkazy přijmout. Totéž dle žalobce platilo i pro další předložené důkazy. Správní orgán však žalobcem navržené důkazy nepřijal, aniž by přezkoumatelně vyložil, proč je považuje za nevěrohodné, resp. nezpůsobilé doložit skutečný stav věci. Žalobce také nesouhlasil se způsobem, jakým správní orgán nakládá s pojmem veřejná listina. Ačkoli žalobce nezpochybnil, že cestovní pas cizince je veřejnou listinou a tato osvědčuje, co je v něm uvedeno, žalobce namítal, že tyto zákonitosti je možno vztahovat pouze k cizineckému pasu jako takovému a nikoli k přechodovým razítkům v tomto pase otištěným. Jakkoli tedy pro cestovní pas platí presumpce správnosti, není tomu tak v případě přechodových razítek, která presumpci správnosti nepřijímají. To navíc v situaci, kdy žalobce skutečnosti, které měla přechodová razítka osvědčit, rozporoval a přinesl přesvědčivé důkazy dokládající opak. Žalovaná tedy pochybila, pokud neprovedla žalobcem navržené důkazy a navíc zcela nedůvodně přikládala vyšší váhu skutečnostem, které evidentně nedokládají skutečný stav věci. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce

závěrem navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se ve svém vyjádření k podané žalobě ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací správního orgánu prvního stupně. K jednotlivým námitkám žalobce dále uvedla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakého důvodu nebylo žádosti žalobce vyhověno, tj. pro nesplnění základní podmínky stanovené v § 68 zákona o pobytu cizinců, kterou je doba 5 let nepřetržitého pobytu žalobce na území. Žalobce přitom tuto dobu nesplnil s ohledem na v rozhodnutí konkrétně uvedené doby své nepřítomnosti na území. Žalovaná se tak domnívala, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je jasný, srozumitelný a určitý a jednoznačně z něj vyplývá právní řešení otázky, která byla předmětem správního řízení. V této souvislosti odkázala také na závěry obsažené ve II. vydání komentáře ke správnímu řádu autora Josefa Vedrala, v němž se ve vztahu k ustanovení § 68 správního řádu na str. 609 uvádí, že „*opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu sama o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud bylo jinak rozhodnutí vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí*“. Žalovaná pak v této souvislosti připustila, že se ve svém rozhodnutí opomněla k této konkrétní námitce vyjádřit, avšak byla přesvědčena, že tato skutečnost nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí ve věci.

Žalovaná rovněž uvedla, že je stěžejní, že správní orgány obou stupňů se ve své rozhodovací činnosti vypořádaly se všemi návrhy na doplnění dokazování, včetně uvedení skutečnosti, že i kdyby předmětné důkazy uznány byly, přesto by nepřetržitost pobytu žalobce na území nebyla zachována. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí i spisový materiál s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala. Žalovaná proto navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při jednání žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se z účasti na ústním jednání soudu omluvila.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu a listin provedených k důkazu při ústním jednání krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2014, č. j. OAM-14953-20/TP-2013, ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínky uvedené v ustanovení § 68 tohoto zákona. Prvostupňový správní orgán uvedl, že z materiálů cizinecké evidence vyplynulo, že žalobce pobýval na území České republiky nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „výkonný manažer“ – účast v právnické osobě, a to s platností od 22. 12. 2008 do 23. 9. 2009, a dále na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer“ – účast v právnické osobě s platností od 24. 9. 2009 do 23. 9. 2011. Od 24. 9. 2011 do 24. 9. 2013 pak žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání“ – účast v právnické osobě, kdy tento druh pobytu byl žalobci dále prodloužen, a to od 25. 9. 2013 do 24. 9. 2015. Na základě záznamů v cestovním dokladu žalobce č. 714705958 (s platností od 28. 5. 2011 do 28. 5. 2021) však prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobce pobýval mimo území České republiky v roce 2011 (od vystavení cestovního dokladu) po dobu 119 dní, v roce 2012 po dobu 335 dní a v roce 2013 po dobu 175 dní. Celkové období nepřítomnosti žalobce na území (ke dni podání žádosti) tak činilo v součtu 629 dní, tedy ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu více než 10 měsíců, kdy tato doba byla počítána od vydání cestovního dokladu do dne podání žádosti. Prvostupňový správní orgán však doplnil, že také z části starého cestovního dokladu žalobce (č. 63N6940042 s platností od 29. 5. 2008 do 29. 5. 2013), který měl k dispozici, vyplynulo, že žalobce pobýval mimo území České republiky také v roce 2010, a tedy je doba nepřítomnosti ještě mnohem delší. Avšak vzhledem k tomu, že správní orgán neměl k dispozici kopii celého cestovního dokladu, nebylo možné přesný počet dní zjistit. Správní orgán pak dále zohledňoval také období do vydání správního rozhodnutí, tj. dobu nepřítomnosti žalobce v roce 2013, a věnoval se také žalobcem předloženým listinám, které žalobce předkládal za účelem prokázání délky svého pobytu na území, kdy namítal, že délka pobytu odvozovaná z otiskových razítek v cestovním dokladu neodpovídá skutečnému stavu (k uvedenému blíže viz dále - bod V. odůvodnění tohoto rozsudku).

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 11. 2014, č. j. MV-78670-6/SO-2014, jako nedůvodné zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí se nejprve zabývala posouzením zákonnosti postupu ministerstva vnitra při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení žalobcem navržených důkazních prostředků. Po přezkoumání spisového materiálu pak uvedla, že ministerstvo vnitra se v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřilo ke všem žalobcem navrhovaným důkazním prostředkům a řádně se s nimi vypořádalo. Žalovaná se shodovala se stanoviskem prvostupňového správního orgánu, že doklady, které ani neobsahují jméno žalobce (např. účtenky z restaurace), nemohou být způsobilé prokázat, že se žalobce skutečně nacházel na území České republiky. Navíc žalovaná připomněla, že i v případě, že by ministerstvo vnitra žalobcem předložené doklady uznalo, by nepřítomnost žalobce na území ve svém souhrnu výrazně dobu 10 měsíců přesáhla. Žalovaná dále konstatovala, že cestovní doklad je veřejnou listinou a údaje v ní obsažené se považují za platné, není-li prokázán opak. Aby se tak mohlo stát, bylo by dle žalované zapotřebí předložit doklady takového stupně věrohodnosti, které by byly způsobilé údaje uvedené ve veřejné listině rozporovat. Za takový doklad ovšem nemůže být dle názoru žalované považována např. anonymní účtenka, neboť veřejná listina na straně jedné a anonymní účtenka na straně druhé mají odlišnou důkazní sílu.

Žalovaná rovněž upozornila, že je nutno odlišovat situace, kdy žalobce prokazuje, že skutečnosti uvedené v cestovním dokladu neodpovídají skutečnému stavu věci z důvodu, že razítka v cestovním dokladu chybí, oproti situaci, kdy tato razítka nechybí, avšak dle názoru žadatele neodpovídají skutečnosti. Pokud se tedy žalobce dle předloženého čestného prohlášení paní D.M. měl žalobce nacházet na území České republiky v době, kdy měl dle cestovního razítka ze dne 26. 10. 2012 prokazatelně odcestovat na území Ruské federace, bylo nutno, aby žalobce rozporoval pravost uvedeného razítka a tuto skutečnost prokázal, což však neučinil. Pokud žalobce poukazoval na skutečnost, že s ním nebyl proveden nový výslech, i zde žalovaná souhlasila s posouzením prvostupňového ministerstva vnitra, že výslech nebylo nutno provádět, neboť by jím nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, a se žalobcem již byl proveden výslech, který věcně souvisel s podmínkami získání povolení k trvalému pobytu, konkrétně s nepřetržitou dobou pobytu žalobce na území. Dle názoru žalované tak ministerstvo vnitra při zjišťování dob nepřítomnosti pobytu žalobce na území postupovalo v souladu se Schengenským hraničním kodexem, a žalovaná se tak ztotožnila se závěry prvostupňového správního orgánu, že žalobci nelze ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jednotlivá období nepřítomnosti do celkové doby pobytu započítat, neboť ve svém souhrnu činila více než 10 měsíců.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je předmětem řízení otázka vydání povolení k trvalému pobytu a posouzení zákonnosti postupu správních orgánů, které žádost žalobce zamítly dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 téhož zákona.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo *nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68*. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se *povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území*. V odst. 2 tohoto ustanovení zákon upravuje, jaké všechny doby a v jaké délce se započítávají do doby pobytu podle odst. 1, kdy platí, že *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu*. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců,

započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair).

V § 68 odst. 3 zákona o pobytu je dále stanoveno, že do doby pobytu podle odstavce 1 *se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců*, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Žalobce předně v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí žalované odporuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které definuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V této souvislosti žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým byly vypořádány jeho námitky obsažené v podaném odvolání, kdy žalovaná zejména vůbec nereagovala na námitku žalobce spočívající v nedostatečné specifikaci konkrétního zákonného ustanovení (ve vztahu k § 68 zákona o pobytu cizinců) ve výroku prvostupňového správního orgánu. Žalobce tak namítal, že ačkoli je ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců rozděleno do několika dalších bodů, ve výroku rozhodnutí nebylo specifikováno pochybení, pro které žalobci nebylo povolení k trvalému pobytu vydáno. Žalobce pak, jak již bylo uvedeno, namítal, že žalovaná na tuto námitku ve svém rozhodnutí vůbec nijak nereagovala, a tedy dle názoru žalobce bylo jí vydané rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

K takto uplatněným námitkám krajský soud předně odkazuje na výše citované znění ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, z něhož je zřejmé, že již v jeho prvním odstavci je obsažena podmínka, kterou žadatel musí splnit pro vydání povolení k trvalému pobytu, a to dobu 5 let nepřetržitého pobytu na území. V dalších odstavcích tohoto ustanovení pak zákon upravuje, jaká konkrétní doba a v jaké délce se do celkové doby pobytu na území započítává a za jakých podmínek je nepřetržitost pobytu cizince zachována i přes skutečnost, že se tento na území České republiky nenachází. Je tedy nutno konstatovat, že pokud výrok prvostupňového správního rozhodnutí byl formulován tak, že „*žádost se zamítá dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 68 zákona č. 326/1999 Sb.*“, je možno bez pochybností dovodit, že žalobci nebylo povolení vydáno právě pro nesplnění zákonem stanovené podmínky doby 5 let nepřetržitého pobytu na území. Skutečnost, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo zmíněno ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, avšak bez uvedení jeho konkrétního odstavce, tak dle krajského soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ani jeho zmatečnost, neboť je patrné, že podle citovaného ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců zde existuje toliko jeden předpoklad, který musí být splněn, tj. již zmiňovaná doba 5 let nepřetržitého pobytu na území. Nadto je nutno konstatovat, že z odůvodnění vydaného

prvostupňového rozhodnutí jsou v této souvislosti patrné konkrétní skutečnosti, které vedly správní orgán k zamítnutí žádosti žalobce, kdy ministerstvo vnitra konkrétně vyslovilo následující závěry: „(...) celkové období nepřítomnosti žadatele na území ČR činí v součtu 629 dní, tedy více než 10 měsíců“ (...) Tímto žadatel nesplnil podmínku dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle které se do doby pobytu podle ustanovení § 68 odst. 1 citovaného zákona započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců. Nepřítomnost žadatele na území dle záznamů v jeho cestovním dokladu období 10 měsíců ve svém souhrnu přesahuje.“ Na základě výše uvedených skutečností se tak krajský soud ztotožňuje s obsahem vyjádření žalované, že výrok prvostupňového rozhodnutí je jasný, srozumitelný a určitý, zvolená formulace výrokové části zcela vyhovuje a odpovídá požadavkům, které na ni klade ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu (tj. ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení), a nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, jaká právní otázka byla v daném případě řešena, a jakým způsobem a na základě jakých konkrétních ustanovení, úvah a důvodů o ní bylo rozhodnuto. V tomto ohledu tedy krajský soud neshledal na straně správních orgánů namítané pochybení, které by mělo vliv na zákonnost jimi vydaných rozhodnutí.

Pokud žalobce v této souvislosti upozorňoval, že žalovaná se s takto uplatněnou odvolací námitkou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádala, krajský soud v této části dává žalobci za pravdu, že žalovaná opomněla na předmětnou odvolací námitku v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí reagovat. Ostatně i sama žalovaná ve svém vyjádření k žalobě přiznala, že se skutečně opomněla k této námitce v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit. Krajský soud tak žalobci přisvědčuje do té míry, že se žalovaná dopustila pochybení, pokud se touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabývala. Nelze však již přisvědčit závěrům žalobce, že by tato skutečnost způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované, pro kterou by muselo být toto rozhodnutí krajským soudem zrušeno. Krajský soud hodnotí uvedené pochybení jako dílčí, bez vlivu na zákonnost vydaného rozhodnutí; ostatně nepřímo lze skutečnost, že se žalovaná s formulací výroku prvostupňového rozhodnutí ztotožnila a tento akceptovala, dovodit i z té okolnosti, že žalovaná ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí ve svém rozhodnutí nevznesla žádné výhrady ani výtky a přistoupila k jeho věcnému přezkumu, kdy podané odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Krajský soud se pak neztotožnil ani s námitkami žalobce, že správní orgány opomněly zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v této souvislosti zejména namítal, že nebylo řádně naloženo s jeho návrhy na doplnění dokazování, kdy správní orgán navrhané důkazy odmítl, aniž by přezkoumatelně vyložil, proč tyto důkazy považuje za nevěrohodné a nezpůsobilé doložit skutečný stav věci.

Krajský soud je naopak toho názoru, že správní orgány, zejména prvostupňové ministerstvo vnitra, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřilo ke všem navrhaným důkazním prostředkům žalobce a řádně a podrobně se s nimi vypořádalo. Na str. 5 a 6 odůvodnění jsou tak ve vztahu k jednotlivým navrženým důkazům, tj. potvrzení cestovní kanceláře VEDI TOURGROUP, s.r.o. ze dne 2. 10. 2013, potvrzení ze dne 7. 10. 2013

o spolupráci s realitní kanceláří MGH-CONSULT, spol. s r.o., účtenkám z restaurace EMBASSY ze dne 1. 8. 2013 a ze dne 28. 8. 2013, objednávkovému listu ze dne 23. 3. 2013 na exkurzi, smlouvě o spolupráci se společností MGH-CONSULT, spol. s r. o. a Společnosti č. 7, s.r.o. podepsanou žalobcem jako jednatelem společnosti v Karlových Varech dne 7. 1. 2011, fakturám vystaveným společností Společnost č. 7 (faktura č. 201101 ze dne 24. 5. 2011, č. 201101 ze dne 20. 7. 2011, č. 201103 ze dne 19. 9. 2011, č. 201201 ze dne 12. 3. 2012, č. 2012002 ze dne 13. 6. 2012, č. 2012003 ze dne 23. 8. 2012, č. 2012004 ze dne 3. 12. 2012 a č. 201301 ze dne 3. 5. 2013), jakož i čestným prohlášením rodinného přítele, paní Dany Mandák, ze dne 6. 10. 2013, obsaženy následující závěry: „Potvrzení cestovní kanceláře VEDI TOURGROUP, s.r.o. vystavené provozovnou v Karlových Varech dne 2. 10. 2013, dle kterého měl žadatel dne 12. 5. 2012 objednat u výše uvedené společnosti autobus do Regensburgu, věrohodně neprokazuje pobyt žadatele na území ČR, neboť z tohoto potvrzení není zřejmé, zda žadatel objednával autobus v cestovní kanceláři osobně. Potvrzení o spolupráci ze dne 7. 10. 2013 s realitní kanceláří MGH-CONSULT, spol. s r.o., ve kterém je uvedeno, že v polovině listopadu 2011 proběhla schůzka, kde se jednalo o prodeji pozemku; v březnu 2012 proběhla jednání ohledně předání materiálů na prezentaci nabídek realitní kanceláře a v červnu 2013 proběhlo několik schůzek ohledně předání informací k obchodním případům. Z tohoto potvrzení není zřejmé, kde se schůzky konaly, tudíž tento doklad také věrohodně neprokazuje pobyt žadatele na území ČR. Účtenky z restaurace EMBASSY v Karlových Varech ze dne 1. 8. 2013 a ze dne 28. 8. 2013 také neprokazují pobyt žadatele na území, neboť není zřejmé, že žadatel navštívil tuto restauraci osobně. Objednávkový list ze dne 23. 3. 2013 na exkurzi, který věrohodně neprokazuje pobyt žadatele na území ČR, neboť neprokazuje, že se žadatel exkurze skutečně zúčastnil. Správní orgán nad to dále uvádí, že tato objednávka je pouze vyplněna, není na ní žádné razítko cestovní kanceláře o přijetí objednávky a není ani podepsána žadatelem. Smlouva o spolupráci společností MGH-CONSULT, spol. s r.o. a Společnosti č. 7, s.r.o., která byla podepsaná žadatelem (jednatelem společnosti) v Karlových Varech dne 7. 1. 2011 – Toto období nebylo zahrnuto do doby absence žadatele na území ČR. Totéž správní orgán konstatuje u faktur č. 201101 ze dne 24. 5. 2011, č. 201102 ze dne 20. 7. 2011, č. 2012003 ze dne 23. 8. 2012 a č. 201301 ze dne 3. 5. 2013. Co se týče zbylých faktur (faktura č. 201103 ze dne 19. 9. 2011, č. 2012001 ze dne 12. 3. 2012, č. 2012002 ze dne 13. 6. 2012, č. 2012004 ze dne 3. 12. 2012) není z nich zřejmé, že by byly vystaveny žadatelem a tudíž věrohodně neprokazují pobyt žadatele na území ČR v uvedených obdobích. Nad to správní orgán uvádí, že má k dispozici potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ze dne 16. 7. 2013 a 17. 7. 2013 žadatele a jeho manželky vystavená účetní společností Společnost č. 7, s.r.o., paní Š.Š., jejíž podpis je shodný s podpisem uvedeným na těchto fakturách.“ Následně se prvostupňový správní orgán věnoval také obsahu a konkrétnímu hodnocení čestných prohlášení rodinného přítele žalobce, paní D.M., výslechu, který byl se žalobcem proveden, včetně odůvodnění závěru, proč v řízení nebylo třeba provádět další výslech žalobce a z jakých důvodů nebylo nutné v řízení vydávat ani žalobcem požadovanou výzvu k odstranění vad žádosti.

Žalobci tedy nelze přisvědčit v jeho tvrzení, že správní orgán jím předložené důkazy nepřijal, aniž by přezkoumatelně vyložil, proč tyto důkazy považuje za nevěrohodné, resp. nezpůsobilé doložit skutečný stav věci. Naopak je zřejmé, že správní orgán prvního stupně se podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s tím, proč tyto listiny nepokládal za relevantní a způsobilé prokázat jinou skutkovou verzi reality ohledně pobytu žalobce

na území. Stejně tak žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí zcela ztotožnila s vyslovenými závěry ministerstva vnitra, přičemž zároveň doplnila, že i v případě, že by ministerstvo vnitra žalobcem předložené doklady uznalo, by nepřítomnost žalobce na území České republiky ve svém souhrnu stále výrazně přesahovala dobu 10 měsíců, a tedy by podmínky obsažené ustanovení § 68 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců žalobce nesplnil. Žalobce přitom věcné závěry, které správní orgány ve vztahu k jednotlivým listinám (viz citace výše) vyslovily, v podané žalobě nezpochybnil, a tedy ani krajský soud nebyl oprávněn se správností a zákonností takto vyslovených závěrů zabývat.

Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce ohledně způsobu, jakým správní orgán nakládá s termínem veřejná listina. Žalobce přitom v této souvislosti nezpochybňoval, že cestovní pas cizince je veřejnou listinou, která osvědčuje, co je v ní uvedeno, avšak byl přesvědčen, že tyto zákonitosti je možno vztahovat toliko k cestovnímu pasu jako takovému, nikoli již k přechodovým razítkům v pase otištěným.

Krajský soud se ve vztahu k takto uplatněné námitce v plném rozsahu ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, které v daném případě poukázaly na znění čl. 10 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu, podle kterého se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním a výstupním razítkem se tak dle písm. a) tohoto ustanovení opatřují zejména doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici. Je tedy zřejmé, že přechodová razítka obsažená v cestovním dokladu žalobce představují dostatečný důkaz o délce jeho skutečného pobytu na území České republiky, a to bez ohledu na skutečnost, zda mají povahu veřejné listiny či nikoli. Se žalobcem je možno souhlasit do té míry, že skutečná délka pobytu na území České republiky nemusí odpovídat tomu, co je uvedeno v cestovním dokladu. Na druhou stranu je to však žalobce, kdo musí v případě žádosti o tento druh povolení prokázat délku trvání pobytu na území České republiky, a tedy bylo na něm, aby ve smyslu výše citované právní úpravy, která opatřování cestovních dokladů otisky razítka výslovně upravuje a správní orgány tak byly oprávněny z nich vycházet, dával pozor a dbal na to, aby razítka obsažená v jeho cestovním dokladu odpovídala skutečnému stavu a tomu, co chce žalobce v budoucnu prokázat.

Ve smyslu čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu pak platí vyvratitelná domněnka, že není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Příslušník třetí země přitom může domněnku dle čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu vyvrátit, pokud jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Žalobci se však, jak již bylo uvedeno výše, nepodařilo správním orgánům předložit důkazy takového charakteru, které by věrohodně jeho přítomnost na území prokazovaly a jimiž by bylo možno domněnku dle čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu vyvrátit. Krajský soud pak na tomto místě opětovně uvádí, že žalobce věcnou správnost závěrů správních orgánů co do hodnocení jím předložených důkazů v podané žalobě nezpochybnil.

Žalobce také v podané žalobě namítal, že vydaná správní rozhodnutí obou stupňů jsou v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, a při jejich vydání byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Takto formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení na právech žalobce, nelze pokládat za řádně formulované žalobní body, které by byly způsobilé bližšího soudního přezkumu. Krajský soud v souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami především odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/1996 Sb. NSS, uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). Žalobce tak byl povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či rozhodnutím samotným, a rovněž byl povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se mělo jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce však tímto způsobem nepostupoval, a proto se krajský soud těmito námitkami nemohl ve své rozhodovací činnosti zabývat.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová